

118

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 stycznia 2007 r.

w sprawie udzielania pomocy przedsiębiorcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne

Na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. Nr 123, poz. 1291 oraz z 2006 r. Nr 191, poz. 1411 i Nr 245, poz. 1775) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe warunki udzielania przedsiębiorcom, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.¹⁾), zatrudniającym osoby niepełnosprawne, pomocy na podstawie art. 25 ust. 2—3a i art. 26a ust. 1—5 w związku z art. 15, 17, 19, art. 20 ust. 1 i art. 26d ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „ustawą”, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz. Urz. WE L 337 z 13.12.2002, str. 3; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, str. 273 i Dz. Urz. UE L 368 z 23.12.2006, str. 85).

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy:

- 1) udzielanej w sektorze górnictwa i budownictwa okrętowego;
- 2) udzielanej dla działalności związanej z eksportem, jeżeli pomoc jest bezpośrednio związana z ilością eksportowanych produktów, utworzeniem i funk-

cjonowaniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności eksportowej;

- 3) uwarunkowanej pierwszeństwem użycia towarów produkcji krajowej.

§ 3. 1. Warunkiem udzielenia pomocy, o której mowa w § 1, jest ponoszenie podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych.

2. Przez podwyższone koszty zatrudniania osób niepełnosprawnych rozumie się:

- 1) obciążenia wynikające z niższej produktywności osób niepełnosprawnych:
 - a) zwiększony czas wykonywania czynności pracy przez zatrudnione osoby niepełnosprawne,
 - b) dodatkowy urlop wypoczynkowy i skrócony czas pracy,
 - c) zwolnienia od pracy w celu uczestniczenia w turnusie rehabilitacyjnym,
 - d) 15-minutowa przerwa w pracy na gimnastykę usprawniającą lub wypoczynek,
 - e) zwolnienia od pracy w celu wykonania badań specjalistycznych, zabiegów leczniczych lub usprawniających, a także w celu uzyskania zaopatrzenia ortopedycznego lub jego naprawy, jeżeli czynności te nie mogą być wykonane poza godzinami pracy,
 - f) zwiększona absencja chorobowa,
 - g) zwiększone zużycie materiałów i surowców,
- 2) koszty zatrudniania pracowników dotyczące czasu przeznaczanego wyłącznie na pomoc w pracy pracownikowi lub pracownikom niepełnosprawnym,
- 3) koszty adaptacji pomieszczeń,
- 4) koszty adaptacji lub nabycia urządzeń przeznaczonych do użytku osób niepełnosprawnych

— które są kosztami dodatkowymi względem kosztów, które przedsiębiorca poniósłby, jeżeli zatrudniałby pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi, przez każdy okres, przez który pracownik lub pracownicy niepełnosprawni są w rzeczywistości zatrudniani.

3. W przypadku pracodawcy, o którym mowa w § 1, prowadzącego zakład pracy chronionej, zatrudniającego co najmniej 50 % pracowników zaliczonych

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777, z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480, Nr 179, poz. 1485, Nr 180, poz. 1494 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1043 i 1045, Nr 158, poz. 1121, Nr 171, poz. 1225 i Nr 235, poz. 1699.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 49, poz. 486, Nr 90, poz. 1001, Nr 95, poz. 1101 i Nr 111, poz. 1280, z 2000 r. Nr 48, poz. 550 i Nr 119, poz. 1249, z 2001 r. Nr 39, poz. 459, Nr 100, poz. 1080, Nr 125, poz. 1368, Nr 129, poz. 1444 i Nr 154, poz. 1792 i 1800, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387, Nr 200, poz. 1679 i 1683 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 90, poz. 844, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2262, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 44, poz. 422, Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 164, poz. 1366 i Nr 167, poz. 1398 oraz z 2006 r. Nr 49, poz. 359, Nr 63, poz. 440, Nr 94, poz. 651 i Nr 170, poz. 1217.

do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz pracowników psychicznie chorych, z epilepsją i z upośledzeniem umysłowym zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności, przez podwyższone koszty zatrudniania osób niepełnosprawnych rozumie się dodatkowo koszty:

- 1) budowy, instalacji lub rozbudowy danego zakładu,
 - 2) administracyjne,
 - 3) transportowe
- które wynikają z zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

4. Koszty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, przedsiębiorca wylicza w odniesieniu do pracownika niepełnosprawnego, a koszty, o których mowa w ust. 2 pkt 2—4 i ust. 3, przedsiębiorca wylicza w odniesieniu do pracownika niepełnosprawnego lub pracowników niepełnosprawnych, których dotyczą podwyższone koszty.

§ 4. 1. Maksymalna wielkość pomocy wynosi:

- 1) 130 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności,
- 2) 110 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności,
- 3) 50 % najniższego wynagrodzenia — w przypadku osób zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności

oraz 100 % kwoty odpowiadającej składce należnej od pracownika na ubezpieczenie emerytalne i chorobowe oraz składce należnej od pracodawcy na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i wypadkowe od wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, nie więcej jednak niż 100 % rzeczywistych podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych, o których mowa w § 3 ust. 2 i 3.

2. W przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub epilepsję, oraz niewidomych maksymalną wielkość pomocy, o której mowa w ust. 1 pkt 1—3, zwiększa się o 75 % najniższego wynagrodzenia.

3. Maksymalna wielkość ryczałtowo ustalonych podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych, zwanych dalej „ryczałtem”, wynosi:

- 1) 90 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności,
- 2) 70 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności,

3) 40 % najniższego wynagrodzenia — w odniesieniu do osób zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności

oraz 100 % kwot odpowiadających składkom na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 25 ust. 3 ustawy.

4. Kwoty, o których mowa w ust. 3 pkt 1—3, ulegają zwiększeniu o 55 % najniższego wynagrodzenia w odniesieniu do osób, u których stwierdzono upośledzenie umysłowe, chorobę psychiczną lub epilepsję, oraz do osób niewidomych.

5. Dla pracodawców, o których mowa w art. 26a ust. 2 ustawy, ryczałt wynosi:

- 1) 70 % kwoty ustalonej na podstawie ust. 3 pkt 1—3,
- 2) 90 % kwoty ustalonej na podstawie ust. 3 pkt 1—3 i ust. 4, w odniesieniu do osób, u których stwierdzono upośledzenie umysłowe, chorobę psychiczną lub epilepsję, oraz do osób niewidomych

oraz 100 % kwot odpowiadających składkom na ubezpieczenia społeczne, o których mowa odpowiednio w art. 25 ust. 2 albo art. 25 ust. 3a ustawy.

6. Maksymalna wielkość pomocy, o której mowa w ust. 1—4, nie może przekroczyć 100 % kosztów płacy zatrudnionej osoby niepełnosprawnej.

7. Przez najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1—4, rozumie się najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy.

§ 5. 1. Pomoc, o której mowa w § 1, może być udzielana łącznie z każdą pomocą przeznaczoną na zatrudnienie osób niepełnosprawnych i nie może przekroczyć podwyższonych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych, pod warunkiem że są to koszty dodatkowe w stosunku do tych, które przedsiębiorca poniósłby w przypadku zatrudnienia osób niebędących osobami niepełnosprawnymi w okresie, na który osoba lub osoby niepełnosprawne są faktycznie zatrudnione.

2. Pomoc, o której mowa w rozporządzeniu, może być udzielana łącznie z pomocą na zatrudnienie oraz inną pomocą w rozumieniu art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jak i z innym wsparciem ze środków Wspólnoty Europejskiej, w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, i nie może ona łącznie przekroczyć 100 % kosztów zatrudnienia w okresie, na jaki osoby niepełnosprawne zostały faktycznie zatrudnione.

3. Pomoc, której wartość przekracza 15 mln euro dla jednego przedsiębiorcy w okresie 3 kolejnych lat, podlega notyfikacji jako pomoc indywidualna i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

§ 6. 1. Pomoc, o której mowa w § 4, jest przekazywana w formie zaliczki lub ryczałtu na rekompensatę podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych.

2. Warunkiem udzielenia pomocy jest zobowiązanie się przedsiębiorcy do rozliczenia przyznanej pomocy w formie zaliczki po przekazaniu, w terminie do dnia 15 lutego roku następującego po roku sprawozdawczym, organowi udzielającemu pomocy informacji o wysokości faktycznie poniesionych przez przedsiębiorcę w okresie sprawozdawczym podwyższonych kosztów zatrudniania osób niepełnosprawnych, wynikających z:

- 1) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. a, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między obowiązującą w przedsiębiorstwie ustaloną dla pracownika niebędącego osobą niepełnosprawną minimalną wydajnością dla danej czynności lub zespołu czynności w określonej jednostce czasu a rzeczywistą wydajnością zatrudnionej osoby niepełnosprawnej wykonującej tę czynność lub te czynności w tej samej jednostce czasu;
- 2) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. b, obliczonych na podstawie liczby nieprzepracowanych dni w okresie sprawozdawczym proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy zatrudnionych osób zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;
- 3) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. c, obliczonych na podstawie liczby nieprzepracowanych dni w okresie sprawozdawczym proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy zatrudnionych osób niepełnosprawnych;
- 4) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. d i e, obliczonych jako ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy;
- 5) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. f, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między średnią absencją chorobową pracowników niepełnosprawnych a średnią absencją chorobową pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi — w tym samym okresie sprawozdawczym;
- 6) obciążeń, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1 lit. g, obliczonych jako wyrażona w procentach różnica między obowiązującym w przedsiębiorstwie maksymalnym zużyciem surowców lub materiałów do wykonania określonej czynności lub zespołu czynności a rzeczywistym zużyciem surowców lub materiałów przez zatrudnione osoby niepełnosprawne wykonujące tę czynność lub zespół czynności;
- 7) kosztów, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 2, stanowiących koszty zatrudnienia pracowników dotyczących czasu przeznaczanego wyłącznie na pomoc

w pracy pracownikowi lub pracownikom niepełnosprawnym;

- 8) kosztów, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 3, obliczonych jako różnica między poniesionymi kosztami adaptacji pomieszczeń stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności zatrudnionych pracowników a kosztami adaptacji pomieszczeń, które byłyby poniesione w przypadku pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi;
- 9) kosztów, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 4, obliczonych jako różnica między poniesionymi kosztami adaptacji lub nabycia urządzeń dla potrzeb pracowników niepełnosprawnych a kosztami adaptacji lub nabycia urządzeń dla pracowników niebędących osobami niepełnosprawnymi;
- 10) kosztów, o których mowa w § 3 ust. 3 pkt 1 i 2, obliczonych jako różnica między kosztami poniesionymi w związku z zatrudnianiem osób niepełnosprawnych a kosztami, które byłyby poniesione w przypadku, gdyby takie osoby nie były zatrudniane;
- 11) kosztów, o których mowa w § 3 ust. 3 pkt 3, stanowiących koszty dowożenia lub dojazdu pracowników niepełnosprawnych.

3. Warunkiem udzielenia pomocy jest zobowiązanie się przedsiębiorcy do przechowywania przez okres 10 lat dokumentacji pozwalającej na sprawdzenie zgodności przyznanej pomocy z przepisami rozporządzenia.

4. Przedsiębiorca składa organowi udzielającemu pomocy oświadczenie o wyborze w danym roku sprawozdawczym jednej z form pomocy, o której mowa w ust. 1, w zakresie dotyczącym pracownika lub grupy pracowników niepełnosprawnych, w terminie do dnia 20 lutego w danym roku sprawozdawczym.

5. Jeżeli pomoc została wypłacona przedsiębiorcy w wysokości wyższej od należnej, przedsiębiorca informuje Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych o wysokości nienależnie pobranej kwoty pomocy oraz dokonuje zwrotu tej kwoty nie później niż do dnia 15 lutego roku następującego po roku, w którym pomoc ta została udzielona.

§ 7. Rozporządzenie obowiązuje do dnia 31 grudnia 2008 r.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Kaczyński*